

[Knud Lind]

lighed; der må ske en prioritering. Her i folketinget har vi bånd, hvor alt går ordret ind og senere bliver trykt i Folketingstidende. Hr. Wilhjelm kan jo så herfra tage afstand fra sin partifælle; så skal jeg se efter, om det nu også kommer senere.

Så citerer hr. Wilhjelm heroppefra politiets stavreglement. Hvad mere vil hr. Wilhjelm have i sin kontrol af, om politiet nu også har brugt stavene rigtigt? Ja men det er jo det, det kører efter. Derfor er der kun én ting at sige til hr. Wilhjelm: disse lovforslag og den fremfærd, man kører her i folketinget, har et politisk samfundsundergravende moment i sig, og det tager vi afstand fra.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Hr. Bjørn Elmquist spurgte, om vi kunne løse det problem, der består i, at udenforstående i strid med lovgivningen lytter til politiets radiokommunikation. Jeg ville ønske, vi kunne, for det er faktisk ganske generende. Politiet må en gang imellem undlade at bruge radio og anmode om, at man kalder op på telefon fra patruljevognen, hvis den kan komme i nærheden af en telefonboks i stedet. Det er klart, det giver forsinkelser, og den slags tilfælde kan ofte være udtryk for presserende opgaver. Derfor er det uheldigt, og derfor kan jeg naturligvis heller ikke gå med til, at man skulle legitimere, at man gør det. Vi kan til dels gøre noget ved at anskaffe andet radioudstyr, således som det er blevet beskrevet her. Men det er ganske kostbart, og selv om vi gør det, er det naturligvis også muligt for dem, der ønsker at handle i strid med loven, fortsat at aflytte politiet, hvis de anskaffer det samme dyre radioudstyr, og det er dyrt. Så helt undgå, at det kan lade sig gøre, kan vi ikke. Men der er overvejelser i gang om, hvorvidt der kan gøres mere, end der er gjort.

Hr. Knud Lind spurgte, om det er rigtigt, at man optager alt på bånd. Så vidt jeg er orienteret, optager man de samtaler, der indgår og udgår fra hovedstationen, på bånd og opbevarer dem i kortere tid. Samtaler via walkie-talkies optages, så vidt jeg ved, ikke på bånd; det kan måske slet ikke lade sig gøre – jo, det kan det sikkert godt, hvis man arrangerer sig teknisk. Men jeg ville da kun anse det for en fordel, hvis samtaler kunne optages på et bånd og måske opbevares lidt

længere, end det nu er tilfældet; det er der ikke nogen der kan have noget imod.

Så blev der spurgt, om offentlighedsloven ikke forhindrer, at man offentliggør nogle af disse kundgørelser, der er omtalt i VS' forslag. Det mener jeg ikke at offentlighedsloven gør. Offentlighedsloven pålægger det offentlige visse pligter til at give offentligheden eller parter informationer, men den forbyder ikke det offentlige at gå derudover, hvortil kommer, at det nok kan diskuteres, om disse kundgørelser kan siges at være rent internt materiale. Men under alle omstændigheder føler jeg mig overbevist om, at offentlighedsloven ikke forhindrer, at vi offentliggør en del af det materiale, således som jeg har givet udtryk for at det er tanken.

Jeg tror, at hr. Wilhjelm og jeg er enige om, at når man taler om politiets retningslinjer, vil man også inden for det begreb undtage nogle af de kundgørelser, der har været nævnt her, og så kommer vi nok snarere i den situation, at der er tale om en konkret vurdering, når vi skal finde ud af, hvad der kan offentliggøres, og hvad der ikke kan, og ved denne vurdering kan der selvfølgelig blive tale om uenighed.

Det forekommer mig ikke helt uberettiget at henvise til udtalelsen om ungdomsbander, når man taler om at så mistillid til politiet. Naturligvis finder der også inden for politiet uheldige episoder sted; det er ikke så længe siden, at et par politifolk blev straffet ganske alvorligt for en lovovertrædelse. Det finder naturligvis sted, men det berettiger efter min opfattelse ikke til den generelle kritik, som hr. Wilhjelm lader skinne igennem i lovforslagets bemærkninger. Jeg kunne f. eks. ikke drømme om at sige, at VS er et parti, der er præget af husbesættelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslagene henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod det-